

Các xác không đầu

Ra khỏi rạp hát Hòa Bình,cái rạp mà ngày nay được gọi với tên mới là 3 tháng 4,tôi đưa chị đến thẳng quán cà phê Tùng thay vì phải đưa chị trở về trông coi cái quán nem của chị,cái quán mà từ mười giờ sáng - giờ mở cửa -...cho đến tận mười hai giờ khuya - giờ đóng cửa - lúc nào cũng có đông thực khách.Cái quán bán nem nổi tiếng ngon và rẻ mà cả thành phố này ai ai cũng đều đã biết tiếng.Du khách ở khắp mọi miền đất nước,và cả người Việt Nam đang sinh sống ở ngoại quốc một khi đã đến thăm thành phố hoa này thì thường phải có ít ra là một lần ghé vô quán của chị để được thưởng thức món nem thật đặc sắc : Nem Ninh-Hòa!

Một tuần qua kể từ khi gặp lại chị, ngày hai bữa tôi đều được chị cho thưởng thức món nem thật độc đáo do chính từ đôi bàn tay của chị làm ra mà không hề thấy ngán.Nhưng,chiều nay tôi muốn chị đi cùng tôi đến ngồi trong quán cà phê Tùng. Những ngày còn lưu lại thành phố này tôi muốn chị đi cùng tôi đến khắp mọi ngõ ngách,mọi con đường,tôi luôn muốn có chị ở bên cạnh.Có chị gần bên tôi như được sống lại thời gian thật vui thật đẹp và thật hạnh phúc của những

tháng ngày trước khi quê hương tôi bị nhuộm màu.

Thành phố Đà Lạt chỉ trong chốc lát nữa là sẽ được soi sáng bởi những ngọn đèn đường vậy mà thời tiết chỉ hơi man mát chứ không lạnh. Thành phố này giờ đây đã không còn cái khí hậu lành lạnh làm tê tái lòng người, cũng không còn cảnh sương mù lãnh đăng đầy về lănh mạn, cũng không còn cảnh những cô thiếu nữ dài các tha thướt trong những chiếc áo dài với những cái áo len đủ kiểu và đủ màu sắc, hoặc với cái áo pardessus sang trọng khoác ngoài; cùng dáng đi uyển chuyển trên khắp phố phường. Con người đã muốn con người phải thay đổi. Con người đã muốn khí hậu phải thay đổi. Con người đã bị bắt buộc phải thay đổi trong từng câu văn, trong từng lời nói sao cho ngắn và giản dị vì vậy mà ngôn ngữ Việt đã nghèo nàn hơn xưa rất nhiều. Thành phố này giờ đây cũng đã có quá nhiều quán cà phê mang nhiều phong cách khác nhau với những phong cảnh hữu tình và thơ mộng...từ những căn biệt thự sang trọng trên những ngọn đồi mà quán cà phê Tùng thì không có. Tôi thích ngồi ở cà phê Tùng vì quán này đã có từ hơn nửa thế kỷ qua và từ ngày đó cho đến mãi mãi về sau, cà phê Tùng vẫn là nơi yên tĩnh và là nơi dành cho những ai muốn được thưởng thức ly cà phê nguyên chất thơm ngon không bị pha chế những tạp chất độc hại để câu khách và để thu lợi bởi những người chủ không có lương tâm.

Nhìn từng giọt cà phê đặc quánh đang từ từ rót xuống đáy ly, màu đen của giọt cà phê làm tôi liên tưởng đến người nam tài tử da đen trong phim mà chị và tôi vừa xem qua. Có lẽ lần xem phim hôm nay là lần cuối cùng vì sắp tới đây người ta sẽ cho dẹp bỏ cái rạp hát duy

nhất còn sót lại này,như đã từng dẹp bỏ ba cái rạp từ lâu lắm rồi.Người nam tài tử da đen thủ vai chính thật xuất sắc đã làm kinh hồn những vị khán giả nào có trái tim không được mạnh.Người nam tài tử da đen đóng vai người chết hiện về như người còn sống vào ban đêm,lẫn cả ban ngày để nhát người yếu bóng vía và cũng là để được nói lên những lời nói như tự thú tội lỗi đã làm trong khi còn sống.Nam tài tử da đen trước khi chết,ông và nhóm người của ông đã dùng đủ mọi mảnh khoé để cướp tài sản, cướp đất đai và cướp luôn mạng sống của nhiều ngàn người dân vô tội cách rất dã man nhưng luật pháp thì không bao giờ bắt tội ông và nhóm người của ông được.Trước khi phim kết thúc,người nam tài tử da đen đã đồng dục tuyên bố:Khi tôi còn sống tôi đã làm nhiều việc ác nhưng không một ai dám trừng phạt tôi cũng bởi: Tôi là luật pháp!

Chị thấy tôi thường hay đắm chiêu suy nghĩ nên chị nắm tay tôi và bóp nhẹ nhẹ như ngụ ý một sự đồng cảm và chia sẻ.Nhìn chị tôi thấy thương chị nhiều quá.Tôi đặt bàn tay khô héo của chị trong đôi bàn tay của tôi và kể cho chị nghe một câu chuyện có thật mà chính tôi đã may mắn được là người trong cuộc:

- Em sẽ kể cho chị nghe một câu chuyện rùng rợn có thật.Một câu chuyện kinh dị cũng có cùng một nội dung như trong phim mà chị em mình vừa xem xong.Câu chuyện mà em sẽ kể ra đây thì chính em là người trong cuộc vậy mà cho đến tận hôm nay em vẫn chưa dám kể lại cho bất cứ một người nào nghe bởi vì chuyện huyền bí quá,bởi vì chuyện ma quái quá.Huyền bí và ma quái đến độ khó tin lắm... nhưng đó lại là chuyện có thật chị à.

Tôi pha thêm một chút nước sôi vào ly cà phê rồi lại đặt bàn tay chị trong hai bàn tay tôi và nhìn ngay mắt của chị, tôi bắt đầu kể:

- Ngày đó, ngày mà miền Nam Việt Nam của chúng ta đã chịu buông súng chấp nhận giải pháp hòa giải để hòa hợp sống chung như người anh em bên kia giới tuyến đã thường xuyên tuyên bố. Một buổi sáng kia người ta đã đến nhà, đến căn nhà mà chị em mình đã có một thời gian vui sống bên nhau, người ta ra lệnh cho em đứng một tiếng đồng hồ phải thu dọn đồ đạc rồi phải lập tức ra khỏi căn nhà. Sau vài năm vật lộn với cuộc sống đầy tủi nhục, đầy đau thương và đầy uất hận, rồi em cũng tìm được một công việc làm tài xế chuyên chở vật dụng cho một công ty. Em còn nhớ rất rõ là vào buổi sáng một ngày chúa nhật, ông Giám đốc lệnh cho em là vào sáng sớm ngày hôm sau, thứ hai, em phải lái chiếc xe tải lên Lộc Ninh chở cao su về Kho Năm bên Khánh Hội. Ba giờ sáng ngày thứ hai em vào nhận chiếc xe tải rồi chạy thẳng lên Lộc Ninh. Khi xe chỉ còn cách điểm đến khoảng chừng hai cây số thì em nhìn thấy có một người đàn ông đứng bên vệ đường giơ tay ra dấu cho xe ngừng lại. Nhìn kỹ thì ra đó là ông Phó giám đốc công ty. Ông Phó giám đốc hôm nay mặc cái áo sơ mi có sọc màu đỏ với cái quần jean trông thật là trẻ trung. Ông bước lên ngồi bên cạnh em rồi ra lệnh cho em đổi hướng chạy lên Ban Mê Thuột thay vì tiếp tục đến Lộc Ninh. Vì ông ta là Phó giám đốc nên em đâu dám thắc mắc điều gì ngoài việc phải tuân lệnh thì hành theo ý của ông. Xe chạy được khoảng chừng mười cây số thì ông lên tiếng nói trong khi mắt của ông vẫn nhìn thẳng về phía trước.

- Công tác của anh ở Lộc Ninh tôi đã cho người người khác làm thay

rồi. Anh có nhiệm vụ đưa tôi lên Ban Mê Thuột, lên đó tôi sẽ có công việc nhờ anh giúp tôi.

Hôm nay, lần đầu tiên ông có lời nói nhỏ nhẹ và lịch sự khi gọi em bằng anh, khác với mọi khi nên em cũng thấy yên lòng bởi tính của ông mau nóng, mà hễ mỗi lần nóng giận ai thì người đó sẽ bị ông chửi rửa thậm tệ đến suốt cả buổi, đến tối tắm cả mặt mày. Đôi con mắt của ông vẫn đang nhìn về phía trước nhưng bỗng ông hỏi em một câu làm cho em vô cùng bối rối và cũng vô cùng lo sợ:

- Anh thù ghét tôi, thù ghét chúng tôi lắm phải không?

Em chưa biết phải trả lời ra sao thì ông đã nói tiếp một hơi thật dài như là lời thú tội chẳng khác gì người nam tài tử da đen trong phim mà chị em mình vừa xem qua. Ông nói:

- Thật ra thì tôi phải làm như vậy thôi anh à. Đó là chính sách mà chúng tôi phải triệt để tuân hành và phải thực hiện cho bằng được. Chúng tôi phải làm đủ mọi cách sao cho người dân miền Nam này phải căm thù chế độ, càng căm thù nhiều bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu vì, có như vậy thì những thành phần bất mãn sẽ nổi lên, sẽ lộ mặt ra chống lại chế độ để nhân đó chúng tôi sẽ ra tay tiêu diệt gọn và sạch sẽ một lần. Cuối cùng rồi thì chỉ còn lại toàn là những con người biết sợ hãi và sẵn sàng phục tùng mọi mệnh lệnh của chế độ. Chính sách này chúng tôi đã cho áp dụng và đã thành công hoàn toàn ở miền Bắc rồi. Khởi đầu, chúng tôi đã phát động một chiến dịch gọi là: Cải Cách Ruộng Đất. Chúng tôi tổ chức cho đấu tố để giết sạch hết những tên trí phú địa hào, rồi sau đó cho giết luôn cả những người không có tội tình gì với chế độ. Thật không ngờ là tất cả mọi

người dân miền Bắc đều đã khiếp sợ để rồi phục tùng mọi mệnh lệnh một cách thật mau lẹ và tuyệt đối. Chỉ có một nhóm thật nhỏ nhoi dăm ba người bất mãn đã nổi lên và chúng tôi gọi nhóm người đó là nhóm: Nhân Văn Giai Phẩm. Họ là những người có chút tiếng tăm nên chúng tôi không muốn giết ngay mà chúng tôi sẽ cho giết lần lần bằng cách bắt lao động khổ sai thật nặng nhưng chỉ cho ăn thật ít thôi. Chính sách này chúng tôi đã và vẫn đang áp dụng cho những quân nhân công chức miền Nam tại các trại cải tạo. Theo tôi thì rồi cũng sẽ thành công thôi. Nhưng, đối với người dân miền Nam thì chúng tôi lại chỉ thành công có một phần thôi anh à. Chúng tôi thật sự đã không tiên liệu trước được là người dân miền Nam này sẽ phản kháng lại bằng cách hè nhau đổ xô ra biển mặc dù có quá nhiều nguy hiểm đang đợi chờ mọi người. Họ dắt díu nhau cùng vượt luôn qua cả những khu rừng đầy ác thú và vượt luôn qua những cánh đồng đầy mìn bẫy còn sót lại trong cuộc chiến. Đúng là chúng tôi đã không tiên liệu trước được việc này nhưng, sau khi số người bất mãn chế độ đã bỏ ra đi hết rồi thì số người còn ở lại trong nước sẽ là số người biết sợ hãi và rồi sẽ biết phục tùng thôi.

Tôi biết anh thù oán tôi và thù ghét chế độ này lắm nhưng anh không có một chỗ dựa nào để làm cái động lực đẩy cho anh có cơ hội hành động. Chúng tôi gọi thái độ nhẫn nhục và chịu đựng đó là: Nín thở qua sông. Nhưng, anh nên biết rằng cái im lặng nhẫn nhục chịu đựng của anh và của người dân ở cả ba miền sẽ từ từ, từ từ thấm sâu vào tận cùng tim óc và vào tận cùng huyết quản để rồi sẽ khiến anh và khiến mọi người trở nên hèn nhát lúc nào mà chính anh

và mọi người cũng không hề nhận biết được. Có một điều mà rồi cuối cùng thì tôi cũng đã nghiệm ra là: đó là một chính sách thật sai lầm và tai hại cho dân tộc mình. Trong cuộc chiến vừa qua mà miền Bắc chúng tôi đã khởi xướng, chúng tôi đã dùng thủ đoạn tuyên truyền để thúc đẩy hằng triệu triệu thanh niên nam nữ miền Bắc vào chiến đấu tại miền Nam. Họ thật sự là những thanh niên anh hùng không hề biết sợ chết cũng vì lý tưởng cả. Nhưng, bây giờ chiến tranh đã qua rồi và chúng tôi không thể áp dụng thủ đoạn cũ đó được nữa. Anh cứ tưởng tượng đi, khoảng vài mươi năm nữa khi mà mọi người dân của cả ba miền đều đã bị chúng tôi khuất phục và đã trở nên hèn nhát, rồi sau đó nếu có xảy ra một cuộc chiến tranh với các nước lân bang thì mọi người sẽ lại tìm cách bỏ trốn bằng đủ mọi phương cách, còn những người đang tại ngũ thì sẽ mau mau đầu hàng quân địch để khỏi phải chiến đấu, để khỏi phải chết. Cũng vì hèn nhát do bởi bị ức chế nên con người một khi có được một chút tự do thì sẽ trở nên vô cùng hung ác và rồi sẽ đối xử tàn bạo với nhau. Tôi vẫn nghĩ đó là một chính sách sai lầm nhưng tôi không dám nói ra cũng chỉ vì tôi là con người bình thường thôi nên tôi cũng biết sợ vậy. Nếu tôi nói ra điều tôi nghĩ thì hậu quả đến với tôi sẽ tàn khốc như thế nào chắc anh cũng đã đoán ra được rồi chứ. Anh xem, tôi là người chỉ biết đọc biết viết thôi, tôi chỉ biết làm những bài toán cộng trừ nhân chia giản dị với ít con số nhưng vì tôi phục vụ chế độ hết lòng nên giờ đây tôi được nâng lên làm đến Phó giám đốc một công ty lớn của nhà nước và lại còn được cấp cho một căn biệt thự nữa. Vợ tôi cũng đã từng có nhiều năm phục vụ trong thanh niên xung phong mà nửa

chữ cũng không biết,thế mà giờ đây cũng là Cửa Hàng Trưởng có toàn quyền phân phối thực phẩm đến hoặc không đến cho bất cứ người nào mà vợ tôi muốn hoặc không muốn.

Không,ngàn đời tôi cũng không có cái can đảm nói lên cái ý nghĩ mà mình đã nghĩ.Đất nước này rồi ra chính là nhờ ở những con người đã bỏ chạy ra biển và băng qua những cánh rừng đầy ác thú và những cánh đồng đầy mìn ngày hôm nay,sẽ trở về để thay đổi,để làm lại tất cả từ đầu.Chính những người đã bỏ quê hương ra đi ngày hôm nay là những người sẽ bỏ ra tiền của và tim óc để tạo dựng lại một xã hội công bằng cho tất cả mọi người Việt ở cả ba miền đất nước của chúng ta ngày mai.

Bất chợt ông hỏi em nhưng vẫn không quay đầu nhìn em:

- Anh theo tôn giáo nào mà trong tờ khai lý lịch của anh tôi không thấy ghi?

Trái tim của em từ khi ông bắt đầu nói cho đến giờ vẫn đang đập loạn xạ lên như muốn làm vỡ tung lồng ngực em ra khi nghĩ ông đang dùng thủ đoạn để gài em vào bẫy.Hai cánh tay của em cứ run lên như người bị sốt rét làm cho chiếc xe bị chao qua đảo lại nhiều lần.Em liếc nhìn qua ông và thấy ông vẫn bình thản nhìn về phía trước như không nhận ra sự rối loạn của em sau câu hỏi của ông.Ông không một lần nào quay nhìn em hoặc nhìn ra phía cửa kính phía bên ông ngồi.Em nhớ lại những lần ông tập họp đám công nhân có em trong đó để lên lớp về lối sống văn minh trong xã hội mới,hoặc nói về đạo đức của người cán bộ cách mạng...thì tay chân của ông múa may quay cuồng như người đang lên đồng,hay người

đang lên cơn điên,vậy mà hôm nay...em không trả lời câu hỏi của ông mà hỏi lại ông cho ông được vui lòng:

- Thưa ông Phó giám đốc,từ hai ngày qua ông lên đây công tác ông thấy có vui không và ông có mệt lắm không ?

- Vui thì không nhưng mệt thì nhiều lắm.

Và,có lẽ như ông đã đọc được sự lo sợ của em nên ông nói :

- Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.Anh lo sợ là tôi có ý hại anh chứ gì?Anh hãy nhìn tôi đi,từ đầu câu chuyện cho đến bây giờ tôi luôn luôn giữ cho cái đầu của tôi nhìn thẳng về phía trước như là một minh chứng cho những gì tôi nói với anh hôm nay là sự ngay thẳng vì vậy tôi mới hỏi anh câu đó.Thật ra thì tất cả chúng tôi từ cấp lãnh đạo cao nhất cho đến cấp thấp nhất đều tin rằng có Thượng Đế nhưng,như tôi đã nói với anh là vì mục đích và quyền lợi nên chúng tôi phải tự dối với lòng mình.Thật ra thì từ bé đến giờ tôi nào có dám tìm hiểu gì về các tôn giáo đâu chỉ vì tôi vẫn muốn còn tồn tại ở thế gian này.Nếu anh không muốn trả lời câu hỏi của tôi thì cũng chẳng sao cả.

Em sợ ông nổi giận rồi chửi rủa em nên em phải trả lời ông:

- Thưa ông tôi theo đạo Thiên Chúa Giáo.

- Vậy à,vậy anh nhớ cầu nguyện cho tôi nhé!Đã quá bữa trưa lâu rồi,hôm nay tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm với tôi.

Em ngừng xe ở một quán cơm bên đường. Ông Phó giám đốc của em gọi thức ăn nhiều lắm và ông ăn rất nhiều,ăn như người bị đói lâu ngày vậy.Nhìn ông ăn mà em tưởng cái bao tử của ông đã bị lủng rồi.Có một điều gì đó làm cho em nghĩ là không được ổn và điều đó

có lẽ là cái cổ của ông ấy hôm nay đã “có vấn đề” vì ông không hề nhìn ngang nhìn dọc nhìn qua hay nhìn lại hai bên một lần nào cả. Khi cần một việc gì thì ông xoay hẳn luôn cả người theo chiều mà ông muốn nhìn. Cái cổ của ông chắc chắn đã “có vấn đề.”- Em nghĩ vậy. Qua khỏi Ban Mê Thuột độ hơn bảy cây số thì ông lệnh cho em ngừng xe bên một cánh rừng. Hiện tại trời đã sắp tối vì ánh mặt trời đang xuống dần ở dãy núi phía xa xa. Em không biết bây giờ là mấy giờ vì cái đồng hồ đeo tay của em đã ra nằm ngoài chợ trời từ rất lâu rồi. Em cũng không muốn hỏi ông về giờ giấc nhưng em đoán có lẽ cũng gần sáu giờ. Vẫn không quay nhìn em, ông quay hẳn người về hướng ngọn núi phía xa, phía tay mặt của ông, ông chỉ về hướng đó và nói :

- Anh nhìn thấy căn nhà ở chân núi phía xa xa đó không ? Tôi sẽ vào đó bằng con đường mòn này ngay bây giờ và anh thì cứ ngủ tạm trong xe đợi tôi. Nếu sáng ngày mai khi mặt trời đã lên rồi mà tôi vẫn chưa trở ra thì anh được phép về thẳng Sài Gòn. Những gì mà tôi nhờ anh hôm nay, xin anh hãy giúp cho tôi. Cũng vì giúp cho tôi mà anh sẽ bị thật nhiều điều phiền toái. Nhưng rồi tôi sẽ giúp lại anh.

Nói xong ông bước xuống xe và đi theo con đường mòn mà chiếc xe của em đang đậu sát bên.

Em nhìn theo ông mà không hiểu ông đã nói gì. Nào ông đã có nhờ em giúp gì cho ông đâu. Chở ông đi đến bất cứ nơi nào cũng đều là bốn phận cả. Em nhìn về phía xa nơi chân núi một lần nữa thì thấy có một căn nhà nhưng em không hiểu ông ấy vô trong đó đêm nay với mục đích gì. Xung quanh vùng này nổi tiếng với nhóm người Thượng

Fulro thì sự oan toàn cho bản thân ông sẽ không có gì là bảo đảm. Một mõi vì thức từ ba giờ sáng, em vói tay lên nóc mui xe lấy xuống một cái mền mà luôn luôn có trong xe rồi ngã lưng trên bộ băng và chỉ trong đôi ba giây đồng hồ sau là em đã thiếp đi lúc nào em cũng không hay.

Quá nửa đêm thành lình em giật mình thức giấc vì có nhiều tiếng động. Em nghĩ ông Phó giám đốc đã trở lại nên em ngồi lên. Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt em làm tay chân của em như nhún ra. Qua ánh sáng của ngọn đuốc em thấy có bốn người đàn ông đóng khố mà em đoán họ là người Thượng. Người đi đầu cầm một cây đuốc để soi đường. Người thứ hai có đeo bên hông lưng lửng một cây súng ngắn mà em đoán có lẽ đó là cấp chỉ huy. Hai người đi kế tiếp thì một người đeo súng dài và một người thì cầm cây mã tấu và kéo theo một người đàn ông bị sợi dây cột vào cổ và hai tay thì bị trói ngoặc ra phía sau. Họ vừa đi vừa nói gì với nhau mà em nghe được không rõ. Nhóm bốn người Thượng kéo theo người đàn ông đi trên cái lối mòn mà ông Phó giám đốc đã đi hồi chiều. Khi đám người đó đi xa cách chiếc xe của em chỉ độ mười mười lăm thước thì nhóm người Thượng bắt người đàn ông quỳ xuống. Em không làm sao nhìn được mặt người đàn ông bị trói phần vì khoảng cách, phần vì ánh sáng của ngọn đuốc không đủ soi sáng, phần vì em không dám ngồi thẳng người lên để nhìn. Khi người đàn ông đã quỳ xuống rồi thì người Thượng chỉ huy nói điều gì đó mà sau này em nghĩ là đang đọc bản án. Sau đó, qua ánh sáng của ngọn đuốc, cái mã tấu ánh lên vệt sáng lấp lánh khi đưa lên cao rồi hạ xuống thật nhanh và, thật

rùng rợn khi em thấy cái đầu của người đàn ông bị lìa khỏi cổ. Quá khiếp sợ nên em toan cho nổ máy xe để chạy đi nhưng rồi em đã kịp bỏ ý định đó vì sợ những người Thượng kia sẽ nổ súng theo, đó là chưa nói nếu máy xe không nổ liền thì điều tai hại nhất sẽ đến với em ngay. Ngoài ra toàn thân em lúc đó đang như bị chạm điện nên co giật liên hồi nhưng em không làm sao để kiềm hãm lại được đôi chân cứ đang run lên không ngừng. Quá sợ nên em nằm xuống và chồm cái mền qua khỏi đầu với ý nghĩ là nếu những người Thượng đến đập cửa kêu mở thì họ sẽ thấy là em đang ngủ chứ không có chứng kiến những việc của họ đã làm.

Không biết đến bao lâu nhưng rồi em cũng đã chìm vào giấc ngủ với những cơn ác mộng.

Mặt trời chưa tỏ là em đã ngồi dậy và rồi em cứ mơ mơ màng màng không hiểu chuyện đêm qua là thật hay là mơ cho đến khi có một chiếc xe chạy ngược chiều qua thì em mới dám mở cửa bước ra ngoài. Lúc này trời đã sáng tỏ rồi nên em bước từng bước đến nơi xảy ra vụ xử tử đêm qua để xem hư thực ra sao mà trong lòng thì vô cùng hồi hộp mong đó chỉ là giấc mơ thôi. Trước mặt em, một cái hố không sâu lắm, trong cái hố đó có xác một người đàn ông nhưng không có cái đầu. Như vậy chuyện xảy ra hồi đêm là chuyện thật chứ không phải em mơ. Sợ quá nên em vội vàng quay người và chạy thật nhanh trở về lại xe. Lúc gần đến xe em chợt nhớ tới căn nhà dưới chân núi nên em quay nhìn về hướng đó nhưng bây giờ thì không thấy có một căn nhà nào cả. Hôm qua khi trời nhá nhem tối mà em còn nhìn thấy có một căn nhà nơi chân núi, thế mà giờ đây lại không

thấy gì trong khi mặt trời đã lên cao và hoàn toàn sáng tỏ. Em bước lên xe và nổ máy rồi tức tốc chạy một mạch thẳng hướng về Sài Gòn.

Chiều hôm đó em về đến công ty và liền vội vàng đến gặp ông Giám đốc. Vừa bước qua khỏi cửa thì một tiếng đập thật mạnh xuống bàn và ông Giám đốc giận dữ la hét:

- Anh đi đâu ? Anh đi đâu và ở đâu mà anh dám không thi hành công tác của tôi giao cho anh?

- Dạ thưa ông Giám đốc, khi tôi gần đến nơi thì ông Phó giám đốc chặn xe tôi lại rồi lệnh cho tôi chở ông ấy lên Ban Mê Thuật rồi...

- Anh nói sao? Ông Phó đón xe anh rồi lệnh cho anh chở ông ấy lên Ban Mê Thuật à?

- Dạ thưa ông đúng như vậy.

- Anh nói thật đấy chứ ?

- Dạ thưa ông, tôi đâu dám nói láo ông để dựng lên một câu chuyện như vậy được.

- BỐ LÁO! Sáng thứ hai khi anh lấy xe chạy lên Lộc Ninh rồi thì khoảng độ chín giờ bà vợ của ông Phó đã nhận được cái đầu của ông ấy. Ông ấy đã bị người ta giết chết bằng cách chặt đầu thế mà anh...bố láo thật.

- Nhưng...thưa ông...không thể có chuyện vô lý như vậy được vì chính tôi chở ông ấy lên Ban Mê Thuật và trên đường đi ông ấy còn mời tôi ăn cơm nữa mà.

- Anh nói thật đấy chứ?

- Thưa ông tôi nói thật, nhưng tôi...mà tôi...cũng thấy có một cái xác

không đầu nữa nhưng... vô lý quá. Không lẽ cái xác đó là của... ông ấy sao?

Có lẽ ông Giám đốc thấy em nói với vẻ mặt còn quá căng thẳng nên ông nói:

- Đi, anh đi với tôi qua bên nhà ông ấy để xem sự thể ra sao và có phải cái đầu đó là... từ hôm qua đến nay tôi bận bịu quá nên cũng chưa gặp được bà ấy.

Em bước đi theo sau ông Giám đốc ra xe mà đầu óc em cứ bị quay cuồng với những hình ảnh kinh dị đã xảy ra đêm hôm qua. Người em lúc này đang ướt đẫm mồ hôi vì mệt và vì từ Ban Mê Thuật về đây em chưa có một thứ thức ăn gì bỏ vào bụng.

Em ngả lưng ra thành ghế và lim dim đôi mắt để hồi tưởng lại chuyện hôm qua và hy vọng là lát nữa đây bà vợ của ông Phó giám đốc, người xuất thân từ thanh niên xung phong sẽ xác nhận là cái đầu lâu mà bà đã nhận được không phải là cái đầu của chồng bà. Em không tin có chuyện người đã chết rồi lại hiện về như lúc đang còn sống và còn ngồi ăn chung với em nữa. Nhưng, ngay lúc đó em bỗng nhớ ra là cái xác không đầu có mặc cái áo sơ mi sọc màu đỏ và cái quần jean y như của ông Phó giám đốc. Người em đang lạnh vì mồ hôi và vì đói thì giờ đây càng lạnh hơn khi nghĩ ông Phó giám đốc đã hiện về ngồi với em suốt đoạn đường dài và còn ngồi ăn chung với em nữa. Vì đang ngồi chứ nếu không thì có lẽ em đã bị té xuống đất rồi vì toàn thân em lại đang run lên như lên cơn sốt rét.

Vị bác sĩ kéo một trong những ngăn có chứa những xác chết ra cho ông Giám đốc nhìn thì đúng đó là cái đầu của ông Phó giám đốc. Bà

vợ của ông kể lại cho ông Giám đốc của em nghe trong khi hai hàng nước mắt vẫn đang ràn rụa:

- Khoảng chín giờ sáng thứ hai khi em chuẩn bị ra cửa hàng lương thực thì có một chiếc xe con đến đỗ trước cổng nhà hu hu hu. Một người đàn ông da ngăm ngăm đen bê một cái hộp giấy hu hu hu và nói với em là có người gửi cho em một món quà và yêu cầu em ký nhận. Sau khi em ký nhận xong thì người đó đi ra xe và chạy mất. Em vội vàng mở cái hộp ra để xem là quà gì và ai gửi thì... ối giời ơi, hu hu hu, một cái đầu nằm trong hộp và đấy là cái đầu của chồng em hu hu hu. Bên trong cái hộp có kèm theo một tờ giấy viết tay báo là ảnh bị xử tử vì tội đã đối xử quá ác độc với công nhân cao su Lộc Ninh hu hu hu.

Ông Giám đốc của em lên tiếng an ủi:

- Xin chị đừng buồn nữa vì chuyện cũng đã xảy ra rồi. Ngay bây giờ chị hãy theo tôi đi ngay lên Ban Mê Thuật xem có phải cái xác ở trên đó là xác của anh không thì mang về để chôn cất cho anh. Nếu đúng cái xác đó là xác của anh ấy thì...ghê gớm thật.

Ông Giám đốc lắc lắc cái đầu và nhìn em như ra dấu đi ra xe để lên đường ngay.

Trong khi cái xác của ông Phó giám đốc còn đang quàn tại bệnh viện Sài Gòn để chờ ngày đem đi chôn thì em bị công an tạm giữ trong một phòng giam riêng, nhỏ, để điều tra xem em có dính líu tới cái chết của ông Phó giám đốc và với số người đã giết ông không.

Suốt thời gian bị giam giữ, mỗi đêm ông cứ hiển hiện về trong giấc ngủ của em và lập đi lập lại câu nói sau cùng của ông trước khi ông

đi vào chân núi: “Những gì mà tôi nhờ anh hôm nay xin anh hãy giúp tôi. Cũng vì giúp cho tôi mà anh sẽ bị thật nhiều điều phiền toái. Nhưng rồi tôi sẽ giúp lại anh.” Nói xong câu đó thì ông biến mất và cũng là lúc em giật mình thức giấc. Như vậy là có lẽ ông ấy đã không thể siêu thoát được khi mà chưa được nói lên những điều thầm kín trong tim ông như đó là lời sám hối, lời xin lỗi chân thành về những việc ác ông đã làm khi còn sống. Em nghĩ là với bất cứ ai, bất cứ người nào một khi đã từng làm những chuyện dù có tàn ác đến đâu mà đã có lời xin lỗi chân thành và công khai thì đều nhận được sự tha thứ. Nhưng, sau đó họ cũng phải bị trừng phạt bởi luật pháp. Sau bốn tháng bị tạm giam, trước khi được trả tự do em phải ký vào tờ cam kết là sẽ không được tiết lộ chuyện này cho bất cứ một người nào biết.

Một tháng sau khi ra khỏi phòng giam nhỏ, em đã trốn thoát được khỏi phòng giam lớn một cách thật tình cờ và suôn sẻ như là có sự trả ơn của ông ấy như ông đã có nói vậy./

Nguồn:

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 26 tháng 7 năm 2010